

at ved at hde: Noget som disse Gaver frister man saadanne Tilbøieligheder, medens man ikke gjør det, naar man byder Arbeide, hvoraf vi have nok at byde. Af alle disse Grunde tilsammen, som jeg her har anført, mener jeg det fremdeles rigtigst at fastholde det Standpunkt, som vi en Gang have indtaget i Sagen.

Formanden (Berg): Jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, efter at jeg lige overfor en anden Taler tidligere har advaret imod at tage Forhandlinger fra Udvalget op om en Sag, der ikke foreligger — navnlig ogsaa for at bestytte det ærede Medlem mod en Misforstaaelse af hans Udtalelser — at det ærede Medlem jo egentlig har forset sig imod Formandens Bemærkning derved, at han yttrede, at denne Sag havde ligget i Udvalget to Gange, to Maanedes ad Gangen (Dinesen: Jeg har ikke sagt to Gange). Det ærede Medlem talte om to Maanedes ad Gangen, hvilket altsaa maa sigte til denne dobbelte Del af Samlingen. Dette maa jeg efter mit Kjendskab til, hvornaar Lovforslaget blev forelagt i første og anden Del af Samlingen betragte som urigtigt. Jeg vil derfor overfor det ærede Medlem udtale, at han ikke blot ved Behandlingen af denne Sag er gaaet udenfor det faktisk Rigtige, men ogsaa har overtraadt den Henstilling, jeg før gjorde.

H. Jensen: Jeg vil kun sige til det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), at jeg ikke sagde, at det konservative Parti vedkjendte sig, at Staten havde en Forpligtelse til at staffe Arbeider, men jeg sagde, at det konservative Parti syntes at vedkjende sig, at Staten havde en moralsk Forpligtelse dertil. Jeg hører altsaa nu, at det ærede Medlem ikke vil vedkjende sig denne Forpligtelse. — Forøvrigt saa glæder det mig at høre, at det ærede Medlem vedkjender sig, at han hører til det konservative Parti. Det er jo det, som vi Andre alt have sagt om ham i længere Tid, men det ærede Medlem har jo, saa vidt jeg veed, haardt nok paastaet, at han stadig stod paa samme Standpunkt, som han altid har staaet paa.

Hvad det angaar, at Vinteren giver meget Arbeide, saa vil jeg ikke nægte det, forsaavidt der kan blive en Del Arbeide ved Snelastning; men jeg tror ikke, det vil hjælpe stort, i det Mindste ikke i Almindelighed, for de Arbeidsløse; og hvad det indendørs Arbeide angaar, som det ærede Medlem talte om, saa veed jeg, i det Mind-

ste efter den ganske vist ikke saa overdrevent store praktiske Erfaring, som jeg har, ikke Andet, end at det indendørs Arbeide ikke pleier at kunne besjæftige saa overmaade Mange her. Naar det ærede Medlem sluttede med at sige, at han var saa bange for de braadne Kar i Arbeiderstanden, saa vil jeg hertil sige, at jeg synes dog ikke, man skal være saa bange for de braadne Kar, at man derover vil glemme at tage Hensyn til de sunde Kar.

B. Holm: Jeg skal kun gjøre et Par korte Bemærkninger til de ærede foregaaende Talere og nærmest til det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. Jensen), der nu satte sig. Da det ærede Medlem forrige Gang havde Ordet, udtalte han, at det gamle konservative Standpunkt sikkert, set fra et konservativt Standpunkt i det Hele, vilde være mere holdbart for dem, der stod paa det, end det nye konservative Standpunkt, som man her igjennem Regjeringens tidligere Forslag om Afhjælpen af Arbeidsløsheden havde indtaget. Jeg skal give det ærede Medlem Ret deri. Det vilde sikkert være et langt stærkere Standpunkt for de konservative Partier at holde paa det Gamle; men det lader sig nu heller ikke gjøre; thi hvad er det, der i det Hele har draget det konservative Parti over paa det nye Standpunkt? Det er simpelt hen den nye Tids Bevægelser, det er den Bismarck'ske Socialreform-Politik, som gaar igjen i alle Lande. Det er denne Politik, dette Syn paa Forholdene, som har paatrængt sig ogsaa det konservative Parti, nemlig, at der er andre Samsundsmagter, der begynde at røre sig, at Arbeiderne, i det Hele taget de Forurettede i Samfundet, ikke længer ville blive ved at taale den daarlige Stilling, man har givet dem i Samfundet; at der er begyndt at røre sig en Bevægelse, som man er nødt til at komme i Møde paa en eller anden Maade. Da man saa selvfølgelig ikke fuldt ud har villet imødekomme dem, ikke villet gaa ind paa de Reformers, som de, der følge dette Parti, fremskille, saa er man altid kommet til dette Mellemandspunkt, hvor man søger at afværge de virkelige Reformers ved at indtage et socialt-reformativt Standpunkt, saaledes som Regjeringen her har indtaget, og saaledes som Regjeringer i Udlandet have indtaget lige overfor disse samme Spørgsmaal. De ville ikke indrømme, at Socialdemokratiet har Ret i sine Fordringer til Samfundet, men de ere ikke i Stand til at nægte, at der er mange og dybtgaaende Sandheder i deres Fremstilling af Forholdene. Man søger derfor at komme Socialdemokratiet til Livs ved paa en Maade